

Zini, sargā, copē!

Viens no Duntē krasta pēdējiem mohikāņiem

Duntē *Brīvniekos* mīt viens no šī krasta pēdējiem mohikāņiem **Aldis PRIEDE**. Savulaik piekrastes zvejnieku tur bijis daudz, gluži ar koku varēts maisīt. – *Šis ciems bija būvēts viņiem, mājas ar četriem hektāriem zemes. Pirmās brīvvalsts laikā te bijis liels kooperatīvs, – stāsta sarunbiedrs. Tagad zvejniekus uz vienas rokas pirkstiem var saskaitīt. Saimniecības, kas ar to nodarbojas, ir divas – viena netālie Žitāri, otra – Aldim piederošā Rēnga. Vēl tuvāk apkārtne viņš nosauc divus Jāņus, kuri zvejojot pašpatēriņam. Vairāk zvejnieku Duntē sarunbiedrs nezina. Ciemu pārņemusi jaunā paaudze, kas ir rīdzinieki. Vecie zvejnieki ir viņšaulē. Aldis smeļ, ka viņu dēli un znoti droši vien ir vijolnieki.*

Taujāts, kā pats sācis zvejot, viņš pārvaicā: – *Ko citu darīsi, dzīvojot tik tuvu jūrai? Jaunībā Brīvniekos apmeties uz dzīvi pie vecmāmas mājas, vēlāk viņas māju saņēmis īpašumā un tur arī palicis. Vecmāmas mājasvīrs bija zvejnieks. Uz kuģiem Zvejniekciemā par bocmani braucis arī Alda tēvs. – Viņš gan nezvejoja zivis, bet padziļināja ostas, – precīzē sarunbiedrs, kurš pats sāka iet jūrā pēc kolhozu sabrukuma, kad piekrastnieki varēja dabūt licences. Sākumā zvejojis pašpatēriņam. Taču tā īsti zvejas knifus iepazīs, kad devies jūrā kopā ar Ilmāru Līdumu – pieredzējušu kuģa kapteini un kādreizējā kolhoza Zvejnieks priekšsēdētāju. Viņš savulaik, kad gāja jūrā, mītinājās Brīvniekos.*

Alda ģimenē izaugušas trīs meitas. Kad viņas sabrauc Brīvniekos kopā ar jauno audzi, sētsvidus ir pilns. Alda znoti arī nezvejo un aroda turpinātāju viņam diemžēl nav. Agrāk, kad nebija vēl noprecēta un kļuvusi par rīdzinieci, palīgos nākuši vidējā no trejmeitiņām. – *Tagad esmu pats sev grāmatvedis, direktors un vienīgais priekšnieks, – smeļ sarunbiedrs. Licenču izsnieg-*

šanas kārtība pašvaldībā zvejnieku apmierina. – *Pa izolēm ņemas pašpatēriņnieki. Man, kas iedalīts, tas ir, – zivju murds, divi luču mirdi, reņģu tīkls un seši zivju tīkli. Ik pa pieciem gadiem Zemkopības ministrijā jāizņem komercdarbības atļauja. Reņģas produkcijas noņēmēji ir viesu nami un kafejnīcas. Kādu zivi Aldis var atļicināt arī sev, mājsaimniecībām un trim peļu junkuriem. Kaķiem lielākie prieki esot rudenī, kad reņģe nāk. Mazbērniem garšo asaris, pašam – svaiga vai kūpināta vimba un breksis. Nu, kad lasis ir, to, protams, ēd visi. – Zivis gatavo sieva, bet tīrīšana ir vīru darbs, – uzskata Aldis.*

Jūrā viņš parasti dodas kopā ar kaimiņu – Dzintaru Zanderu no Žitāriem. – *Tas gan nav kopdarbs. Katram sava saimniecība, zvejas rīki un, kas trāpās lomā, tas ir. Līgumus par zivju piegādi viņš neslēdz. Tie nestrādā, ja nav iespējams garantēt, ka zivis būs. Jūra ar katru gadu kļūst skopāka. – Ir, protams, bagātākas dienas. Vakar ķēriens bija lielāks, šodien malā nācu ar 5–6 zivīm, – viņš piebilst. Kāpēc jūrā zivju nav? Tas esot jāprasa pētniekiem. Varbūt tādēļ, ka ūdens kļūvis netīrāks. Aldis secina, ka pēdējie gadu zvejai nav bijuši labvēlīgi. – Šobrīd vimba un breksis nāk slikti, bet vismaz pa kādam ir. Augusta pirmajās nedēļās bija tikai butes un asarīši, un siltā ūdenī vispār zivju ir maz. Te nu vasarnieku un zvejnieku intereses krasi atšķiras. Vienā raud pēc siltas peldes, otri – pēc auksta ūdens. Labākie zvejas mēneši ir pavasari, līdz aprīlim. Tad sākas zivju nārsts un līdz pusmaiņam ir liegums zvejai ar tīkliem. Tāpat lašu nārsta laikā oktobrī un novembrī nedrīkst mest tīklus. Liegumā jūrā iet tikai ar mirdiem, bet arī tad lasi nedrīkst ņemt.*

– *Agrāk tīklus varēja iemest jūrā un atstāt. Tagad vakarā iemet un rīta agrumā jau jābrauc raudzīt, – sarunbiedrs pa-*

Zvejnieks Aldis Priede sūrojas, ka vimbu un breksu loms palicis roņā mājā, bet buķītes, kas konkurentam negaršo, nokūpinātas un smaržo gardi

sūdzas par konkurentu – roni. Ja tas tiek klāt, tad tīkli ir tukši. Konkurents ir ne vien rījīgs, bet arī barībā izvēlīgs un izēd vērtīgākās zivis. Buti un asarīti atstāj, pārējās – pa tīro. Arī pēdējais viņa loms esot ronim mājā. – *14 mezglu iemetu un divas zivis iekšā. Ieliec jaunu tīklu, vienā dienā šis tīklu pataisa nederīgu. Ja loms lielāks, aukla vien paliek. Ar roņiem jācīnās valsts mērogā, – uzskata sarunbiedrs. Taču Latvijā tie ir aizsargājami dzīvnieki. Kuru uztrauc, ka zvejnieki cieš? – Mēs neko nevaram darīt. Vienīgi cerēt, ka laimēsies paspēt, kamēr tie tīklus nav atraduši. Tad balto zivi – vimbu vai breksi – dabūsi. Vai arī jāsēž tīkliem klāt, – secina sarunbiedrs un piebilst, ka zvejnieks strādā vakaros un rīta krēslā, bet ronis, re, šīvērē visu nakti. – Ja varētu zvejot „zemāk”, tad varbūt tas nepienāktu tuvu krastam un tīklus neizlaupītu. Taču likums paredz, ka tu-*

vāk krastam par 100 metriem nedrīkst, bet tur tālumā brīvi peld ronis, kas ir zvejnieka lielākā nelaime, – Aldis atzīst. Taujāts, vai pie tīkliem uzrodas arī divkājainie konkurenti, viņš teic, ka pats to nav piedzīvojis, bet kaimiņam gan pērn tīkli pazuduši.

Citādi zvejošanai neesot ne vainas. – *Tagad arī pūtienus jūrā izdodas reti noķert, – konstatē zvejnieks. Latvijas Televīzijas laika prognozēm Aldis lāgā netic, bet interneta Windguru esot gana precīzs. Rudenī kādā pēkšņā negaisa mākonī tomēr iznāk trāpīt. Tad, lai laivu nepiesmeltu un tīktu malā, zivis jāatdod jūrai. – Šodienas stiklaplasta laiviņas ir vieglas. Ar kocenēm neviens vairs nezvejo, – zvejnieks norāda, kur pašam dīkmalā stāv tāds dekoratīvs piemineklis, kam laiks cauri izaudzējies bērzu, un piebilst, ka šīs laivas vēsture nemaz nav tik sena. Jaunos gadus arī pašam nācies ar tādu jūrā braukt.*

Gatavojas organizēt licencēto vēžošanu Limbažu Lielezerā

Pagājušajā nedēļā *Vides Risinājumu Institūta* (VRI) pētnieki lūkoja, vai un kādi vēži sastopami Limbažu Lielezerā. Kādreiz tur bijuši vietējie platspīļu vēži, bet tie iznīkuši. Pirms dažiem gadiem (pēdējo reizi 2015. gadā) tur vairākkārt atkal ielaisti platspīļu vēži, bet, kaut laiks pagājis, tā īsti nevienam nav izdevies tos noķert. Iespējams, vēži kaut kāda iemesla dēļ šeit nav iedzīvojušies, kaut vide tiem piemērota. Lai saprastu, kāda ir situācija un vai ir vērts organizēt licencēto vēžošanu, Limbažu novada pašvaldības aģentūrai ALDA apsekojot šo dzīvnieku populāciju talkā aicināti VRI pārstāvji.

Institūta pētnieki apsekošanai izmantoja mirdus, kas ir standarta metode vēžu kontrolzvejā, ko izmanto visā Eiropā. Tie, kuri tika izvietoti pie ezera zālānās piekrastes, bija vēžu pilni, bet tajos, kas atradās plīkākās krastos, bija tukšums. – *Sākotnējais secinājums – ezerā vēži nevienmērīgi ir, turklāt palieli. Lielākoties visi ir mēra – garāki par 10 centimetriem, – teica VRI vadošais pētnieks Matīss Žagars. Tiesa, visi mirdos iekļuvušie, izņemot vienu platspīlnieku mātīti, bija signālvēži. VRI pētnieks Armands Roze norādīja uz*

signālnieku tipisko pazīmi – gaišu vai zilganu pleķīti vēža spīļu pamatnē. Pētnieki spriež, ka Lielezerā signālvēžus, visticamāk, ielaidis kāds labdaris, nevis tie paši uz šejieni atkļuvuši.

A. Roze skaidroja, ka vēzis mēra garumu sasniedz aptuveni četrus gadu laikā. Lielezerā noķertie atsevišķi eksemplāri bija pat 14 centimetru gari, turklāt dažiem bija atšķirīga lieluma spīles. Tas liecina, ka to blīvums jau ir pietiekami liels, tie cīnās par teritoriju un tādējādi zaudē kādu spīli, kas ar laiku gan ataug. A. Roze norādīja, ka jāsāk šīs sugas vēžu populāciju apsaimniekot, lai to blīvums nekļūtu pārlielu liels. Pretējā gadījumā tas var veicināt dažādu slimību izplatīšanos. Pētnieks secināja – lai arī šī vēžu suga ir invazīva (tie ir agresīvāki, noturīgāki pret slimībām un tādējādi izkonkurē platspīļu vēžus), Lielezerā tie jau iedzīvojušies, tādēļ to resurss jāizmanto. – *Bieži vien no šīm introdukcijām nav jābaidās. Īpaši, ja tāda jau notikusi. Gastronomiski šis vēzis ne ar ko nav sliktāks, tas ir garšīgs, – teica VRI pētnieks. Viņa kolēģis M. Žagars atsaucās uz Somijas pieredzi. Turienieši esot pat pieredzīgi par signālvēžu esamību, jo tas ir*

Vides Risinājumu Institūta pētnieks Armands Roze mēra vienu no Limbažu Lielezerā noķertajiem vēžiem

fantastisks resurss, kas turklāt ātri vairojas un to var izmantot neierobežoti.

VRI pārstāvji ieteica Limbažu Lielezerā organizēt licencēto vēžošanu. ALDA direktors Jānis Remess to atbalsta. Agrāk par nākamo gadu gan tādu organizēt nebūs iespējams. Pētnieki arī rekomendēja pirms tam sabiedrību izglītot vēžu atšķiršanā, lai platspīlniekus laistu atpakaļ, bet signālvēžus, ja vien tie ir mēra, paturētu lomā. Aptverošāks speciālistu secinājums par vēžu kontrolzvejā uzzināto Limbažu Lielezerā vēl gaidāms.

Pētnieciskā elektrozeveja zivju vairošanos neietekmē

Avīzē vairākkārt esam rakstījuši par zinātnieku veikto kontrolzveju ar elektrozevas aparātu mūsdienu ūdenstilpēs. Kāds lasītājs satraucas, ka, izmantojot šādu metodi, tiek ietekmēti zivju reprodukcija un atpakaļ ūdenī palaistās vairs nav spējīgas vairoties.

Pārtikas drošības, dzīvnieku veselības un vides zinātniskā institūta BIOR Iekšējo ūdeņu un zivju resursu atražošanas nodaļas vadītāja Ruta Medne skaidro, ka tā nav. Arī citviet pasaulē monitoringam un vairošanas zvejai izmanto zinātnisko elektrozevas aparātu (tajā ir līdzstrāva, kas zivis tikai apdullina) un nekur nav novērota negatīva šīs metodes ietekme nedz uz zivju nārstu, nedz mazuļu augšanu. BIOR pārstāve gan atzīst, ka iespējami arī izņēmuma gadījumi, bet, izmantojot zinātniskiem mērķiem ražoto elektrozevas aparātu, tādi varētu būt ļoti reti.

Sākums – 9. lpp.

Augstrozes Lielezers ir veselīgs un labs asaru ezers

Pagājušajā nedēļā SIA *Vides Risinājumu Institūts* (VRI) pētnieki divas dienas veica kontrolzveju Augstrozes Lielezerā, lai noskaidrotu, kādas un cik vecas zivis te dzīvo, kāds ir to sugu stāvoklis, tāpat izpētītu vēl daudz ko citu ar ezera ekosistēmu saistītu. Šī aktivitāte bija viens no etapiem ezera ekspluatācijas noteikumu izstrādē, ko atbalstīja Latvijas vides aizsardzības fonds.

VRI pārstāvji dažādās ezera vietās divas nakts pēc kārtas izvietoja tīklus. Iegūtās zivis viņi nomērīja, nosvēra, tāpat paņēma zvīņu paraugus analīzēm, pētīja arī to kuņģu saturu. Pilnīgu izpētē uzzinātā rezumējumu un rekomendācijas var gaidīt pavasarī, bet dažās atziņās un iespaidos par šo ezeru pētnieki varēja dalīties jau tagad. – *Šis ezers ir īsta pērle! Salīdzinot visus ezerus, kuros esam strādājuši, Augstrozes Lielezers veselīguma ziņā ir krietni virs vidējā*, – teica VRI vadošais pētnieks, ihtiologs Matīss Žagars.

Kopumā VRI pārstāvji tika pie deviņām sugām, kas ezeram ir normāls skaits. Līdakas pētnieku tīklos neieklāja, tomēr arī tās Augstrozē mīt. Vislielākais pārsteigums bija par tīklā iekļuvuši stori jeb sterletī. – *Ezera uzraugs Kārlis Ud-rass jau mums stāstīja, ka senāk kāds esot ezerā ielaijis baru pusdzīvu storu. Liela daļa neizdzīvoja, tās izskaloja krastā. Bet redz, kāda tomēr izdzīvojusi. Tiesa, neizskatījās, ka tā ezerā labi jutās. Tāds nabadziņš vien bija. Šī suga te nav dabiska un arī nevaikosies*, – secināja M. Žagars. Zivju uzskaites veicējus iepriecināja arī divi palieli ālanti. 2014. gadā Augstrozes zivju resursus papildināja ar 100 ālantu mazuļiem. – *Tie bija tādi glīti. Var redzēt, ka tiem ezerā netrūkst ēdamā un konkurence nav liela. Interesanti, ka nebija mazuļu, jo*

savulaik laistie ālanti jau vairākus gadus ir nārsta vecumā. Grūti pateikt, kas par iemeslu. Iespējams, ka mūsu noķertie nav tie paši, kas togad ielaisti, jo no simt zivīm dabūt divas ir ļoti liela veiksmē. Drīzāk šie tomēr varētu būt ielaisto pēcnācēji, – spriež M. Žagars. Savukārt plauži kontrolzvejas lomā ir mazi un plāni, kaut to blīvums ūdenstilpē nav liels. Pētnieks skaidroja, ka Augstrozē ir nabadzīgs zoobentoss jeb bezmugurkaulnieku dzīvnieku kopa, kas apdzīvo ūdenstilpes dibenu, attiecīgi nabadzīga ir arī šo zivju barības bāze. Arī veģetācijas ezerā ir maz. – *Tas vienkārši ir tāda tipa ezers, purva ezers. Diezgan daudz minerālgrunts un smilšu, nav tik daudz dūņu. Zoobentosam ir augstāka daudzveidība, ja grunts ir mainīgāka*, – vērtēja M. Žagars. Interesanti, bet šajā Lielezerā neesot plīču, kas mēdzot apdzīvot visas iespējamās ūdenskrātuves. Kas attiecas uz zandartiem, to nebija daudz, un M. Žagars sprieda, ka šis ezers nav tik ļoti piemērots to nārstam.

Augstrozes Lielezeru pētnieki raksturo vairāk kā asaru ezers. Tā tas ir klasiski – ja ezerā nav daudz zandartu, tad asaru populācija parasti ir spēcīgāka. Pētnieki skaidroja, ka ekoloģiski tas ir līdzīgs Cēsu puses Unguram, kurā ir teju neticams asaru resurss. Šīs zivju sugas bagātajos ezeros varot noķert īpatņus svarā ap kilogramu. Savukārt Augstrozē dažādās vietās bijušas 300–600 g smagas zivis. Turklāt pietiekami daudz bijis tādu īpatņu, kam vēderā atrasti mazākie sugasbrāļi. – *Ja lieli asari ir pārāk kuplā skaitā, tie izēd mazos, bet Augstrozē mazo zivīņu bija ļoti daudz*, – stāstīja VRI pētnieks Armands Roze. Tāpat pētnieki ezerā noķēra ķiņšus, raudas, ruduļus, arī līnīšus.

Noslēdzies ceturtais ALDA kausa izcīņas posms

Augstrozes Lielezera posma uzvarētājkomandas *Niknie tārpī* pārstāvis Jānis Aizups (no labās) grasās nosvērt lomā gūto zivi. Tajā noraugās sacensību rīkotājs, pašvaldības aģentūras ALDA direktors Jānis Remess un jaunais copmanis Tomass Lietiņš

Augusta trešajā svētdienā makšķernieki pulcējās Augstrozes Lielezerā, lai noskaidrotu Sudraba ceļojošā ALDA kausa izcīņas 4. posma uzvarētājus. Šajās sacīkstēs piedalījās 19 komandu, no kurām 13 izdevās tikt pie loma. Jāteic, ka Lielezers no šī gada sacensību ezeriem pagaidām bijis visskopākais – kopumā copmaņi no tā izcēla tikai 8,3 kg zivju.

Augstrozes posmā uzvaru svinēja komanda *Niknie tārpī* (Jānis Aizups un Jānis Holšteins), kuri tika pie 1,67 kg loma. Otrie bija *Viss skaidrs* (Andris Vītols un Rolands Muskars) ar 940 g, bet 3. vietā ierindojās *Ziķeri* (Jānis un Roberts Lietiņi) ar 785 g zivju. Nedaudz pietrūka komandai *Ne asakas* (Zigfrīds Karelis un Kristiāns Skrīvelis), kuru guvums bija 760 g. Viņi ierindojās 4. vietā.

Veicināšanas balvu par precīzāk izlozētajam svaram (940 g) atbilstošu līdaku saņēma komanda *Viss skaidrs*, par zandartu (680 g) – *Laimīgie no Limbažu auto*

(Kaspars Ozoliņš un Uldis Kleinhofs), bet par garāko asari (32 cm) tika sumināta komanda *Ospfish hunter 2* (Artūrs Berķis un Jānis Berežņiks). Savukārt J. Lietiņa dāvēto kartupeļu maisu par mazāko ieskautes lomu (55 g smagu asarīti, ko pēc tam atlaida atpakaļ ezerā) saņēma komanda *Ampars fishing team* (Andrejs un Paula Ciprasi).

Pēc aizvadītajiem četriem posmiem ALDA kausa izcīņā par šībrīža līderiem kļuvusi komanda *JG* (Jānis Bitenieks un Guntis Grīnbergs), aiz sevis atstājot *Ziķerus* un *Hānus* (Aivars un Andrejs Hāni). Viņiem pa pēdām seko *Namdari* (Gints Fogelis un Juris Liepiņš), *Lauztie airi* (Imants Grabovskis un Vladimirs Komarovs) un *Laimīgie no Limbažu auto*.

Nākamais – 5. – ALDA kausa izcīņas posms gaidāms 15. septembrī Limbažu Lielezerā.

Limbažu novada pašvaldības aģentūra ALDA

BIOR veic Svētupes un Vitrupešes tīrāmo posmu priekšizpēti

Pārtikas drošības, dzīvnieku veselības un vides zinātniskā institūta BIOR pārstāvji Svētupes un Vitrupešes tīrāmajos posmos veica priekšizpēti. Tās laikā izraudzītajos parauglaukumos speciālisti novērtēja upes vispārējo stāvokli (aprakstīja, vai un kāds ir krastu noēnojumus, noteica straušes ātrumu un citus parametrus) un veica kontrolzveju, lai konstatētu tobrīd tur esošās zivju sugas, to populācijas apjomu un īpatņu garumu. Šis ir otrais gads, kad BIOR veic šādu izpēti. Pērn viņi pirmoreiz sāka arī upju pēctīrīšanas pētījumu, ko šogad turpina. Šie dati nepieciešami, lai zinātnieki varētu izvērtēt, kādu iespaidu atstāj upju tīrīšanas veidi (lašu vai nēģu nārsta vietu atjaunošanai vai sanesumu un dambju likvidēšanai u.c.), piemēram – vai aizaugums atjaunojas, kā mainās grunts un zivju sugu sastāvs un tamlīdzīgi. Šobrīd par abu veidu pētījumiem institūtā tiek krāti dati. Lai varētu izdarīt secinājumus, šādas aktivitātes jāveic ilgāku laiku.

Auseklī jau rakstījām, ka Limbažu novada pašvaldība ieguva Latvijas Zivju fonda atbalstu Svētupes un Vitrupešes posmu (Limbažu novada teritorijā) tīrīšanai. Mērķis – uzlabot dabisko dzīvotņu kvalitāti un atjaunotu lašveidīgo un citu aizsargājamo zivju sugu nārsta vietas, attīrīt tās no kritušajiem kokiem, to sanesumiem, arī bebru dambjiem. Vitrupe tiks tīrīta 4,6 km garā posmā no Salacgrīvas novada robežas līdz tiltam pār upi Brīdagā. Savukārt Svētupi – aptuveni 7,3 km garā posmā, sākot no tilta pār to pie Vilķenes. Abās upēs strādā uzņēmums SIA *Piekrastei.lv* no Ne-

BIOR pārstāvis Toms Zalāns Vitrupešē mēra noķertās zivis un institūta lektore Rūta Medne šos datus pieraksta

retas. Darbus Svētupē tīrītāji jau pabeiguši un šajās dienās darbojas Vitrupešē.

Vispirms BIOR pētnieki apsekoja tīrāmo posmu Svētupē. Tam vairāk raksturīgi bebru veidoti aizsprosti. Posmā izraudzīti trīs parauglaukumi, katrs 250 m² lielumā. Pirmajā konstatēti 10 zivju sugu, visvairāk asarīši. Tāpat tur bija grūnduļi, sapali, raudas, pavīķes, mailītes, auslejas, parastie akmeņgrauži, kā arī bārdainais akmeņgrauzis un platgalve. BIOR pārstāvis Jānis Dumpis teic, ka tāds sugu sastāvs normāli raksturīgs upei. Otrajā parauglaukumā pa-

rādās arī vīķes, bet trešajā, kas izraudzīts pie bebru dambja, zivju praktiski nav, pētnieki tika vien pie trim sugām – vairākiem akmeņgraužiem, asarīša un grūnduļa. Tas gan tā varot būt, jo zivīm nepatīk uzturēties bebru mītnu tuvumā. Iemesls? Šie dzīvnieki nokārtojas ūdenī...

Tīrāmajā posmā Vitrupešē, kas ir viena no Latvijas forelupēm, savulaik ļoti iecienīta, vairāk bija tieši kritušo koku izveidotu aizsprostu un sanesumu. *Biorieši* sprieda, ka arī priekšizpētē tur varētu konstatēt foreles. Un patiesi! Mazās forelītes bija.

Aizdomīgi šķitis, ka nebija lielo īpatņu, jo kur mazās, tur vajadzētu būt arī lielajām. Iespējams, tās izķertas. Ja Svētupē bija daudz asarīšu, tad Vitrupešē kontrolzvejā tie netrāpījās, jo tur mīt foreles, kas arī ir plēsēji. Vienā no parauglaukumiem, kas bija starp diviem koku sakrītumiem, straušme bija teju apstājusies, bet saskalojumi aplājuši tās grūti un akmeņus, padarot ūdenstecei dibenu mīkstu. Zivju tur bija pavisam maz.

Apsekojis visus sešus abu ūdensteču parauglaukumus, J. Dumpis norādīja, ka upē zivis vairāk uzturas tieši tur, kur kritušie koki, jo tur var paslēpties. Vietās, kur upe pilnīgi tīra, zivju nav. Tam apstiprinājumu guva arī Limbažu novada pašvaldības aģentūras ALDA direktors Jānis Remess, vērojot, kā tiek veikta kontrolzveja. BIOR pētnieks ieteica, tīrot upi, neizņemt laukā pilnīgi visus sanesumus, bet gan atbrīvot teci, lai upei ir, kur plūst, bet pa malām atstāt kādu koku zivju slēpņiem.

Šajās upēs BIOR pētnieki atgriezīsies arī pēc tam, kad noslēgsies posmu tīrīšana, lai lūkotu, kāda ir situācija.

Tematisko lapu atbalsta:

Lapu sagatavoja
Līga LIEPIŅA un Aija SEDLIŅA